

ANNEYİ BEKLERKEN

Bu akşam yazar arkadaşımız sevgili Zeynep Bassa'nın uzun süre önce gönderdiği bir izlenimini paylaşıyoruz... Bu haftaya olsun diye kararlaştırmıştık... Ne kadar zordur, anneden uzakta okuyor olmak... Hele hele ona bir de yokluk eklenirse, ve yol parasını da veremeyecek durumda olursa aile... Hafta sonunu yatılı okulda boynunu bükük geçirmek ne kadar zordur... Onların dünyasını renklendirmek de büyük fedakarlıklarla çalışan nöbetçi öğretmenlere kalır... İLK YAR yarın sizler bu satırları okurken Karaman Ermenek'e doğru yol alıyor olacak, bu güzel çocukların ve sevgili öğretmenlerin gönlünü kazanmak için... Bu konuda bize belki de en büyük desteği veren annelerimiz, gönüllülerimizin annesi ve eşlerimiz; ve bu etkinliklerin kıymetini en iyi bilen sevgili anneler, günlerinizi kutlar saygılarımızı sunarız... İLK YAR

Orda bir köy var...

İLK YAR

Anneyi Beklerken

Hiç çocukken sen de anneni bekledin mi abla? Ben her pazar sabahı bekliyorum annemi, gelecek diye... Ve ona hep sormak istiyorum, "Ben neden buradayım? Neden senin yanında değilim?" diye.

"Keşke bu pazar sabahı da biraz seninle birlikte olabilseydim anne... Senin kokunu hissederek, senin yanında, senin sıcaklığınla kalabilseydim... Neden burada senden uzaktayım anne? Bana 'Sen büyüksün, sen akıllısın,' diyorsun, ama değilim anne, sen öyle söylüyorsun diye öyle olmaya çalışıyorum ama ne kadar zor biliyor musun? Bazen seni düşünmemeye, unutmaya çalışıyorum, buradaki arkadaşlarım, 'aklına getirmezsen, özlemezsin,' diyorlar ama başaramıyorum anne, seni aklıma getirmemeye çalışıyorum ama olmuyor işte".

"Bu pazar geleceğini söylemiştin bana, bir haftadır sana nasıl sarılacağımı düşünmekten uyuyamadım anne. Sabah erkenden kalktım, kapının önünde seni beklemeye başladım. Canım kahvaltı etmek bile istemedi, belki o sırada gelirsin de beni göremezsin diye..."

"Sabahleyin buraya İlk YAR'dan ablalarla, abiler geldiler. Ben ablalardan biriyle tanıştım, tüm günü onunla birlikte geçirdik, hiç yanından ayrılmadım. Bak sana onunla nasıl tanıştığımızı da anlatabayım... Sabah

uyanıp giyindikten sonra doğruca kapıya sana bakmaya gitmiştim.

Ben seni beklerken Utku yanıma geldi, 'Hadi kahvaltı edelim,' diye zorla beni yemekhaneye götürdü. Tam biz Utku'yla her zamanki gibi aynı tepside yumurtalarımızı ezip yemeye başlamışken, bu abla da gelip yanımıza oturdu. Biliyorsun ya, Utku hala en yakın arkadaşım. Ablaya annelerimizin de arkadaş olduğunu anlattım.

Utku'yla aynı yatakhane de kaldığımızı söyledim. Sonra yanımıza Utku'nun abisi Tufan geldi. Tufan'ı tanırırsın, çok sessiz, hep gülüyor ama nedense gözleri hep ıslak, sanki ağlıyor gibi bakıyor.

Kahvaltı ederken abla hepimize, teker teker, okulu bitirince hangi mesleği seçeceğimizi sordu. Ben askeri doktor olacağımı söyledim. Sen de biliyorsun ya, hatta benimle gurur da duyuyorsun değil mi? 'Sen benim gibi orada burada garsonluk yapma, iyi ve saygın bir meslek sahibi ol' diye hep söylersin bana. Babamın bizi bırakıp çok uzaklara gittiğini de anlattım.

Sahi, babam bizi niye bıraktı anne? Biliyorum, küçüktüm ama hala hatırlıyorum, haftada üç kez kavga ederdiniz, ben de hep kulaklarımı tıkayıp bir köşeye saklanırdım. Neyse ki babam uzaklarda şimdi, yoksa belki de Utku'nun babasının annesini dövdüğü gibi o da seni döverdi. Utku'nun abisi Tufan büyüyünce polis olacakmış. İlkyardan gelen abla 'Neden' diye sorunca 'Babamı öldürmek için' dedi. Hani annesini çok dövüyordu ya, onun için öldürmek istiyormuş babasını. Ama onun babası çok içki içiyormuş. İçki içip annesini dövüyormuş. Ben dedim ki, 'Benim babam sadece bazen bira içiyordu'."

"Demine sana nasıl tanıştığımı anlattığım ablayla sık sık kapıya gittik, sen gelmiş misin diye bakmaya. Ona sen geldiğinde oturacağımız koltukları bile gösterdim. Koltuklarda senin kokunu duyar gibi oluyorum anne. Ablaya da hep senden bahsettim, seni ne kadar çok sevdiğimi o da biliyor artık. 'Belki bir işi çıkmıştır da ondan gelememiştir, üzülme,' dedi abla bana. Gerçekten işin mi çıktı anne? Yoksa bana kızdın da ondan mı gelmedin? Ben seni üzecek birşey yapmadım değil mi? Bana kızmadın değil mi anne? Haftaya gelir misin anne? Seni çok seviyorum anne..."

"Edebiyat etkinliğinde herkes bir öykü yazdı. Öykü şöyle başlıyor, küçük bir çocuk birgün yolda yürürken bir değnek buluyor. Eğilip değneyi yerden alıyor ve oynamaya başlıyor. Oynarken bir de bakıyor ki, değnek tılsımlı değil miymiş? Eğer değneyi üç defa havada sallarsa, hemen bir dileği gerçekleşiyor... Öykünün gerisini kendimiz tamamladık. Herkes kendisini çocuğun yerine koyup birşeyler istedi. Kimi güzel giysiler, kimi çok para istedi. Sinemaya bile gitmek isteyenler oldu, hele bir tanesi 'Kurtlar Vadisi'ndeki gibi mafya olmak istedi. Abla 'Neden,' diye sorduğunda, 'O zaman güçlü olurum, param olur, her istediğimi yaparım, şimdiki gibi sürünmem,' dedi. Sıra bana geldiğinde, ben sadece senin yanında olmak istediğimi söyledim. Senden ayrı kalmak istemiyorum

anne..."

"Dün arkadaşım Ali annesiyle telefonla konuştu, annesi ancak yaz tatilinde gelebileceğini söyledi. Ali çok ağladı, yaz tatiline daha çok uzun zaman var diye. Ama ben yaz tatilinden önce seni görebileceğim değil mi anne?"

"Sınıftaki arkadaşlarım abla konuşurken çok şımdılar, onu dinlemediler, gürültü yaptılar. Abla da sustu ve onları seyretmeye başladı. Ben sanki onun yüzünü biraz üzgün görünce, hemen yanına gidip sordum 'ben seni üzmedim değil mi abla?' diye. Hep düşünüyorum acaba ben seni üzdüm de sen ondan mı uzaklara gittin diye?"

"Daha sonra abla ikinci sınıftakilerle birlikte bir temsil hazırladı. Tabii ben daha büyük sınıfta olduğum için katılamadım ama abla bana, 'İstersen sen de bana yardım et' dedi. Ben de yardım ettim, teneffüslerde hep birlikte çalıştık. Ben onlardan büyük olduğum için temsilde ne söyleyeceklerini öğretmeye çalıştım. Utku kral oldu. Başına kral tacı taktılar, pelerini de vardı, elinde de asası. Çok güzel oldu. Ben de o giysileri giyip kral olmak isterdim ama gerçek bir kral. O zaman senin çalışmana hiç izin vermezdim, seni hep yanımda oturturdum..."

"Daha sonra abla ikinci sınıftakilerle birlikte bir temsil hazırladı. Tabii ben daha büyük sınıfta olduğum için katılamadım ama abla bana, 'İstersen sen de bana yardım et' dedi. Ben de yardım ettim, teneffüslerde hep birlikte çalıştık. Ben onlardan büyük olduğum için temsilde ne söyleyeceklerini öğretmeye çalıştım. Utku kral oldu. Başına kral tacı taktılar, pelerini de vardı, elinde de asası. Çok güzel oldu. Ben de o giysileri giyip kral olmak isterdim ama gerçek bir kral. O zaman senin çalışmana hiç izin vermezdim, seni hep yanımda oturturdum..."

"Akşama doğru ablalar ve abiler bizden ayrılıp yola çıktılar. Herkes çok ağladı, 'N'olur gitmeyin, hep burada bizimle kalın,' dediler. Ben de çok üzüldüm, gitmelerini istemedim ama hiç ağlamadım. Sen bana öyle söylemiştin ya, 'Eğer arkamdan ağlarsan o zaman gelemem belki,' diye, ben de o yüzden hiç ağlamadım..."

"Haftaya pazara gelirsin değil mi anne?"

Zeynep Bassa
Yazar

www.ilkyar.org.tr
ilkyar@ilkyar.org.tr

[İLKİYAR](#) - İlköğretim Okullarına Yardım Vakfı
E-posta...: ilkyar@ilkyar.org.tr

Son Güncelleme...: [Tayfun AKÇAY](#)
İLKİYAR izlenimlerdeki ve arşivlerdeki
resimler izinsiz kullanılamaz.